"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ହେଲା, ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆଠାରୁ ନିଜର ମୁହଁ ମୋଡି ନିଅ, ଜୀବନମୁକ୍ତି ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ଦୈବୀ ଆଚରଣ ଧାରଣ କର" ।

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** କେଉଁ ଆଚରଣ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବି ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ?

ଉତ୍ତର**:-** ପବିତ୍ର ହେବା ଏବଂ କରିବା - ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ ଦୈବୀ ଆଚରଣ । ତୁମେମାନେ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ପବିତ୍ର ରୁହ, ଏହି ଶିକ୍ଷା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କେହି ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କର ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ । ତୁମେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ପବିତ୍ରତାର ଧାରଣା ଦ୍□ାରା ଅନ୍ୟ ସବୁ ଗୁଣଗୁଡିକ ଆପେ ଆପେ ଆସିଯାଇଥାଏ ।

ଗୀତ**:-** ଆଜ ଅନ୍ଧେରେ ମେ ହେଁ ହମ ଇନସାନ୍...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଗୀତର ଗୋଟିଏ ଲାଇନ୍ ଶୁଣିଲେ । ଗୋଟିଏ ପଟେ ଅଛନ୍ତି ସାରା ଦୁନିଆ - ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଆତ୍ମା ଆଉ ଗୋଟିଏ ପଟେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ଆତ୍ମା । ସେମାନେ ଭକ୍ତିର ସିଢି ଚଢି ଚାଲିଛନ୍ତି ଆଉ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜ୍ଞାନର ସିଢି ଚଢୁଛ । ଭକ୍ତିର ସିଢି ଓହ୍ଲାଉଛ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଅଧାକଳ୍ପରୁ ଭକ୍ତିର ସିଢି ଚଢିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଥାଏ ପରେ ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଯାଏ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା ଆସିଯାଇଥାଏ । କିଛିହେଲେ ବି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଗାଉଛନ୍ତି ଆମେ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଅଛୁ । ସତଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଘୋର ଅନ୍ଧକାର । ଗୁରୁ ତ ଏଠାରେ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ କିଏ? ସାଧୁ-ସନ୍ଥ, ମହାତ୍ମା, ଭକ୍ତ ଆଦି ସମସ୍ତେ ତ ସାଧନା କରୁଛନ୍ତି ଅଥବା ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ର, ବେଦ, ଉପନିଷଦ ଆଦି ପଢୁଛନ୍ତି, ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି, ଭଗବାନ ଯେତେବେଳେ ଆସିବେ ସେତେବେଳେ ଆମର ସଦଗତି କରିବେ । ସଦ୍‌ଗତି ଦାତାକୁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯାଏ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ନାହଁ । ତୁମେ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକକୁ ଆସିଯାଇଛ । ପତିତ ପାବନ ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣିଛ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ । ଯେଉଁ ସନ୍ତାନ ଯେତେ ସ୍ମରଣ କରୁଛି ଏବଂ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରୁଛି ସେତେ ସେତେ ତା'ର ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାର ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ଆଲୋକକୁ ନେଇଗଲାବାଲା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ଅଞ୍ଜନ ସତଗୁରୁ ଦେଲେ... ତାହା କୌଣସି କଜଳ ଆଦି ନୁହେଁ । ଏହା ଜ୍ଞାନର କଥା । ଜ୍ଞାନ ସହିତ ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଭକ୍ତି ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ନିଶ୍ଚିତ ତାଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଯୋଗ ରହିଥାଏ । ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାଥୀରେ ଲାଗିଯାଇଛି । ତୁମ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମଅନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରଙ୍କର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଏବଂ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିଧାମ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ଜୀବନମୁକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ର୍ଗ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ ଦୈବୀ ଆଚରଣ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ବ୍ୟବହାର ଆସୁରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଗୁଣ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ନା - ସିଏ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ, ସତ୍ୟ , ଚୈତନ୍ୟ, ଆନନ୍ଦର ସାଗର, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସଦାକାଳ ପାଇଁ ପବିତ୍ରତାର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଏହି ପଦ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ, ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ଅବିନାଶୀ ପଦ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପବିତ୍ରତାର ସାଗର ହେଉଛ, କିନ୍ତୁ ସୀମିତ ସମୟ ପାଇଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ସଦାକାଳ ପାଇଁ ମୁଁ ଅଟେ । ତୁମକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ କରିପାରିବି ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ସୃଷ୍ଟିର ଖେଳ କିପରି ଚାଲିବ? ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ଭୋଗ କରିବ? ତୁମେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ସୀମିତ ସମୟ ପାଇଁ କରୁଛି, ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ହେଉଛ । ୨୧ ପିଢି ମଧ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଛି । ତୁମେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ହୋଇଯିବ ଡ୍ରାମାରେ ଏଭଳି ନିୟମ ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ସଦା ପବିତ୍ର ହିଁ ଅଟେ । ମୁଁ ପରମଧାମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ । ମୋ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ, ପବିତ୍ରତା ଆଦି ସବୁ କିଛି ଅଛି । ତୁମେ ଭୁଲି ଯାଉଛ, ତେଣୁ ବାବା ଆସି ଏହି ସମୟରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରୁ ବାହାର କରି ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଦ୍□ାରା ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ପରମଧାମରୁ ଆସିଛି, ଏବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ମୋର ଏହି ମହାବାକ୍ୟର କେହି ନକଲ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ମୁଁ କେବଳ ଆସୁଛି ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା କରିବା ପାଇଁ, ତେଣୁ ହେବା ଉଚିତ୍ ନା! ତେବେ ସେହିମାନେ ରାଜା ହେବେ ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ହୋଇଥିଲେ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ କେତେ ସନ୍ତାନ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି, କେତେ ଅଜାମିଳ ଭଳି ପାପୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କେତେ ଅଶୁଦ୍ଧ ମଇଳା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଆସି ମଇଳା କପଡାକୁ ସଫା କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ମଇଳା ହେଉଛି । ଆତ୍ମାକୁ ବୁଝାଯାଉଛି - ତୁମକୁ ମାୟା କେତେ ପତିତ କରିଦେଇଛି । କେବଳ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର କଥା ନୁହେଁ । ଏହା ତ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର କଥା, ଯେବେକି ଆତ୍ମାକୁ ସଫା କରିବା ପାଇଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରୂପକ ସାବୁନ ମୁଁ ଦେଉଛି । ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ଆତ୍ମାର ଜ୍ୟୋତି ଯାହାକି ଲିଭିଯାଇଛି, ତାହା ଏହି

ଯୋଗ ଦ୍□ାରା ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯିବ - ତୁମେ ମୋତେ ସେତିକି ଅଧିକ ମନେ ପକାଇବ । ତୁମକୁ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେଉଛି ଯେ ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍□ର୍ଗକୁ ପଠାଇଥିଲି ପୁଣି ମାୟା ତୁମକୁ ପତିତ କରିଦେଇଛି । ଏବେ ପୁଣି ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀର ମାଧ୍ୟମରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛି । ଆତ୍ମା ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛି - ହେ ପିଲାମାନେ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧୀ ମାନଙ୍କୁ ଭୁଲି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ତେବେ ତୁମର ଆତ୍ମା ଶୁଦ୍ଧ ହେବାକୁ ଲାଗିବ ଏବଂ ତୁମକୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ନୂଆ ମିଳିବ । ତା' ସହିତ ତତ୍ତ୍□ ଆଦି ସବୁ କିଛି ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ ମୋ ପାଖକୁ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଆସି ପୁଣି ସ୍□ର୍ଗକୁ ଯିବ । ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏଠାରେ ଯଦି କୌଣସି ଜିନିଷ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ତା'ର ନୂଆ ନାମ ରଖି ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ, ପୁରୁଣା ଦିଲ୍ଲୀ କହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆ ତ ପୁରୁଣା ଅଟେ ନା । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆଠାରୁ ବିଲକୁଲ୍ ଦୂରେଇ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମିଠା ଘର ହିଁ ନିର୍ବାଣଧାମ ଅଟେ, ସେଠାକୁ ଏବେ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଅନ୍ତ ମତି ସୋ ଗତି ହୋଇଯିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେପରି ଅନେକଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି, କେହି କୌଣସି ଗୁରୁଙ୍କୁ, କେହି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଆଦି ଆଦି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆଦି କୁଆଡେ ଗଲେ? ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦିରୁ ଏହି ରୀତି-ନୀତି ଚାଲି ଆସିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ, ତେଣୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନିଶ୍ଚିତ ସେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଥମ ପବିତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ, ତାଙ୍କର ମହିମା ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଏତେ ମହିମା ନାହିଁ, କାରଣ ଛୋଟ ପିଲାମାନେ ପବିତ୍ର ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରାଯାଇଥାଏ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ବହୁତ ମହିମା ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପୁରୀ କେଉଁଠି ଅଛି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ବୈକୁଣ୍ଠ ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି, ପୁଣି ଜଣା ନାହିଁ କାହିଁକି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦ୍□ାପରକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ନାମ, ରୂପ, ଦେଶରେ ଆସି ପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ନାମ ରୂପ ଅନ୍ୟ ଜନ୍ମରେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଜଗତଅମ୍ବା, ଜଗତପିତା ହିଁ ଯାଇ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବେ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ କୃଷ୍ଣପୁରୀ କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ହେଉଛି କଂସପୁରୀ । ଏହା ସବୁ ଆସୁରୀ ନାମ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ରହୁଥିଲେ । ଏଠାରେ ହେଲେ ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସଂଗମଯୁଗରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହି ବାବା ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ନୂଆ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା କରିବେ । ତୁମେ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛ - ବାବା ଆପଣ ପତିତ ପାବନ ଅଟନ୍ତି, ଏହି ପତିତ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆସି ପବିତ୍ର କର । ପବିତ୍ର ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରି ପତିତ ସୃଷ୍ଟିର ବିନାଶ କରାଅ । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ପବିତ୍ର ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରାଇ ଶଙ୍କରଙ୍କ ଦ୍□ାରା ପତିତ ସୃଷ୍ଟିର ବିନାଶ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁ କଥା ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଉଛ । ତୁମେ ଦେଖୁଛ ବାବା ଆତ୍ମାରୂପୀ ମଇଳା କପଡା ଗୁଡିକୁ ସଫା କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ତ ଫାଟିଯାଉଛନ୍ତି, ପୁଣି କେତେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ବହୁତ ମଇଳା । ଅଜାମିଳ ଭଳି ପାପୀ ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କର କି ଆଦୌ ଧାରଣା ହେଉନାହିଁ । ବାବା କେତେ ଭଲ ଭଲ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ସ୍ନେହର ସନ୍ତାନମାନେ - ମୋ' ଭଳି ପରମପ୍ରିୟ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ପରମପ୍ରିୟ ସୁଖଧାମକୁ ମନେ ପକାଅ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ ଯାହାକି ଦୁନିଆରେ ଆଉ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଏବେ ଏହା ଅତି ଦୁଃଖଧାମ ଅଟେ । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ତ୍ରାହି ତ୍ରାହି କରୁଛନ୍ତି, ପରସ୍ପରକୁ ମାରିଚାଲିଛନ୍ତି । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି - ଭଗବାନ ରକ୍ଷା କର, ଏହି କଥା ମୁଖରୁ ନିଶ୍ଚିତ ବାହାରିବ । ବାବା ତ ମୁକ୍ତିଦାତା ଅଟନ୍ତି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ - ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ବିଶେଷ ଭାବରେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଏବଂ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଏହି ଉତ୍ସାହ ରହିଛି । ଏହି ପାଠପଢା କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ । ବାବା ମଧ୍ୟ ପଢାଉଛନ୍ତି ଦେଖ କେଉଁମାନଙ୍କୁ । ଅଜାମିଳ ଭଳି ପାପୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ତମୋପ୍ରଧାନ ତ ସମସ୍ତେ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସତ୍□ପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆକୁ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହି ପବିତ୍ରତାର ଆଚରଣ ଆଉ କେହି ଶିଖାଉନାହାଁନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ଘରଦ୍□ାର ଛାଡିବା ପାଇଁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଘରଦ୍□ାର ଛାଡିବାର ନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଛାଡିବାର ଅଛି । ତାହା ହେଲା ହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ । ସେହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କେତେ ସମ୍ମାନ ମିଳୁଛି । ସାଧୁ ସମାଜ ସରକାରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପରାମର୍ଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଗକୁ ଗଲେ ଏହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ତୁମ ମାତାମାନଙ୍କ ପାଦ ତଳେ ପଡିବେ । ମାତାମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ସେମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛ । ବାକି ପାଦ ତଳେ ପଡିବାର କଥା କିଛି ନୁହଁ । ହଁ ଯଦି କେହି ରାମ-ରାମ କିମ୍ବା ନମସ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ଜଣାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ନମସ୍କାର । ମୁଁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ କରୁଛି । ତୁମକୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏବଂ ବିଶ୍□ ଦୁଇଟିର ମାଲିକ କରୁଛି ଏବଂ ମୁଁ ବାନପ୍ରସ୍ଥକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ମଧ୍ୟ ଚାଲିବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ମୁଖ ମୋଡିଦେବାକୁ ପଡିବ । ରାମ, ରାବଣ ଏବଂ ସୀତାଙ୍କର ଖେଳଣା ରହିଛି ନା । ସୀତା କିପରି ରାବଣ ଆଡକୁ ପିଠି କରିଦେଉଛି ଏବଂ ରାମଙ୍କ ଆଡକୁ ମୁହଁ କରିଦେଉଛି ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚିତ୍ର ରହିଛି - ନର୍କକୁ ଗୋଇଠା ମାରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍□ର୍ଗ ଦୁନିଆକୁ ହାତରେ ଧରିଛନ୍ତି । ବାବା ତ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ବ୍ୟାପାରୀ ସନ୍ତାନ ଏହି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ । ବାବାଙ୍କୁ ନିଜର ପୁରୁଣା ଶରୀର-ମନ-ଧନ ଦେଇ ନୂଆ ନେବେ । ଏହା ଅତି ଉତ୍ତମ ବୀମା ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଯଦି ତୁମେ ନିଜର ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରିବ ତେବେ ତୁମକୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ମିଳିବ । ପୁଣି ତୁମେ ସ୍□ର୍ଗରେ ରାଜତ୍□ କରିବ ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ସୌଦାଗର, ଯାଦୁଗର କୁହାଯାଏ । ପତିତଙ୍କୁ ପାବନ କରିବା, ଏହାକୁ ଈଶ୍□ରୀୟ ଯାଦୁଗରୀ କୁହାଯିବ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନର୍କବାସୀମାନଙ୍କୁ ସ୍□ର୍ଗବାସୀ କର । ଏହା କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯାଦୁବିଦ୍ୟା ଅଟେ । ଏଥିରେ ପ୍ରାପ୍ତି ବହୁତ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହୁଅ, ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । ବାବା ତ ଅଛନ୍ତି ନା । ଏଇ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଅଧରକୁମାର ଏବଂ ମମ୍ମା କୁମାରୀ କନ୍ୟା ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ସମ୍ପତ୍ତି ତ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମିଳିବାର ଅଛି । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାର ନେଉଛୁ । ଏମିତି ତ ଲୌକିକ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଭଉଣୀକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିନଥାଏ, ଭାଇକୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାର ମିଳିଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳିବ କାରଣ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା ଅଟ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ତାପରେ ତ ଏହି ଭାଇ ଭଉଣୀ ସମ୍ବନ୍ଧ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ନିର୍ବାଣଧାମରେ ହେଲା ପିତା ଏବଂ ସନ୍ତାନଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ, ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ । ଯଦି ଈଶ୍□ରଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କୁହାଯିବ ତେବେ ତ ସମସ୍ତେ ପିତା ହୋଇଯିବେ । ଏହି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଜ୍ଞାନ କେତେ କ୍ଷତି କରିଦେଇଛି ।

ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କ ମନରେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ରହିଛି । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ହିଁ ଅଧିକ ପରିଶ୍ରମ ଲାଗିଥାଏ । ଏମିତି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ତୁମକୁ କେହି ନିଷ୍ଠାର ସହିତ ବସାଇ ଯୋଗଦୃଷ୍ଟି ଦେବା ଦରକାର । ତୁମକୁ ତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ମିଳିଯାଇଛି । ଏଠାରେ ତ ତୁମେ କେବଳ ବସି ମୁରଲୀ ଶୁଣାଉଛ । ଯୋଗ ତ ତୁମର ସବୁବେଳେ ରହୁଛି । ମୁରଲୀ ଶୁଣିଲ ପୁଣି ଚାଲିବା ବୁଲିବା ବେଳେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାର ଅଛି । ସବୁବେଳେ ଭାବୁଥାଅ ମୁଁ ପରମଧାମକୁ ଯାତ୍ରା କରୁଛି । ଯେତେ ସମ୍ଭବ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ୮ ଘଣ୍ଟା ସେବା କର, ସେଥିପାଇଁ ମଧ୍ୟ ରିହାତି ମିଳିଛି । ବାକି ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ମୂଳ କଥା ହେଲା ପବିତ୍ରତା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ହେଉଛି କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ । ପରସ୍ପରକୁ କଣ୍ଟା ଲଗାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କର । ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ କଥା କହୁଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ କଥା କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଶିବବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଅଟ । ତୁମେ କହୁଛ ବାବା ଆମର ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଦୃଢ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ତୁମକୁ ମୁକ୍ତିଧାମ ଘରକୁ ଫେରାଇ ନେଇଯିବି । ଏହିଭଳି ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଅନ୍ୟ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି - ଈଶ୍□ର ପିତା ହିଁ ସୁଖଦାୟୀ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ସେହି ପିତାଙ୍କୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣିବେ ତେବେ ପିତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଯିବେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସର୍ବଦା ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସତ୍□ପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପବିତ୍ରତା ରୂପକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆଚରଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିଦ୍□ାରା ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପରମପ୍ରିୟ ପିତା ଏବଂ ନିଜର ସୁଖଧାମକୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମରୁ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ (ସମ୍ବନ୍ଧ) ତୁଟେଇ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୁଣକୁ ଦେଖିବା ବା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାର ଉତ୍କଣ୍ଠା ଦ୍□ାରା ସର୍ବଦା ଏକରସ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକାଭଳି ଉତ୍ସାହରେ ରହୁଥିବା ଗୁଣମୂରତ ଭବ ।

ସର୍ବଦା ଏକାଭଳି ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହରେ ରହିବା ପାଇଁ ଯେଉଁମାନେ ବି ତୁମ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାର ଉତ୍କଣ୍ଠା ରହିବା ଦରକାର । ଯାହାକୁ ବି ଦେଖିଛ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ସର୍ବଦା ଗୁଣ ଗ୍ରହଣ କରିଚାଲ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଭଲ ଗୁଣ ଗୁଡିକର ବଳ ମିଳିବା ଦ୍□ାରା ସଦାକାଳ ପାଇଁ ମନ ଭିତରେ ଉତ୍ସାହ ରହିବ । ଉତ୍ସାହ ସେତେବେଳେ କମିଯାଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସ୍□ରୂପ, ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କଥା ସବୁ ଶୁଣିଥାଅ ବା ଦେଖିଥାଅ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଗୁଣ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଯଦି ଉତ୍କଣ୍ଠା ରହିଥିବ, ତେବେ ଉତ୍ସାହ ମଧ୍ୟ ଏକରସ ରହିବ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୁଣ ଦେଖିବା ଦ୍□ାରା ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଗୁଣ ମୂରତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତିର ମୂଳଦୁଆ ମଜବୁତ ଥିଲେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଅଶରୀରୀ ହେବା ସହଜ ହୋଇଯାଇଥାଏ

।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଇଶାରା - ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବା ପାଇଁ ନିଜର ସ୍□ଭାବକୁ ସରଳ କର ଏବଂ ସହନଶୀଳ ହୁଅ ।

ନିଜର ଚେହେରାକୁ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରଖିବା - ଏହା ହିଁ ସଂଗମଯୁଗର ସବୁଠାରୁ ବଡ ଉପହାର । ମୁଖ ମଣ୍ଡଳରେ କେବେ ବି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ-ଅଶାନ୍ତିର ରେଖା ଦେଖା ନ ଯାଉ । ଯେପରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ରମା ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ, ସେହିପରି ତୁମର ଚେହେରା ସର୍ବଦା ହସ-ହସ ରହିଥାଉ । ତୁମର ଚେହେରା ଏଭଳି ଚମକୁଥାଉ ଯାହାଦ୍□ାରା ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ଚେହେରାରେ ନିଜର ରୂପ ଦେଖିପାରିବେ, ଏଥିପାଇଁ ନିଜର ସ୍□ଭାବକୁ ସରଳ କର ଏବଂ ସହନଶୀଳ ହୁଅ ।